

Ashabıkehf

“Onların kalplerini metîn kıldık. O yiğitler (o yerin hükümdarı karşısında) ayağa kalkarak dediler ki: ‘Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. Biz, O’ndan başkasına tanrı demeyiz. Yoksa saçma sapan konuşmuş oluruz.’”

18 / KEHF-14

İmtiyaz Sahibi
Büyükşehir Belediyesi Adına
Fırat Görgel

Genel Yayın Yönetmeni
Duran Doğan

Yayın Koordinatörü
Harun Kadioğlu

Kahramanmaraş
Büyükşehir Belediyesi
Kültür Yayınları Serisi: 179

Yayıncı Sertifika No
49659

ISBN: 978-625-93978-5-6

Yazar
Mehmet Gören

Çizer
Durdu Mehmet Yakar

3. Baskı
Ocak 2026

Mizanpaj
Salih Koca

Son Okuma
Tuğçe Kurt

GÖNÜLDER
Afşin Eshab-ı Kehf Gönül Elçileri Derneği

Baskı
Gençlik Kitabevi
M. Muzaffer Cad.
Rampalı Çarşı No: 42
Konya
Tel: 0(332)353 82 27

İletişim Adresi
Kültür, Gençlik ve Spor Dairesi
Başkanlığı
Akçakoyunlu Mah.
Şekerdere Blv.
Onikişubat /Kahramanmaraş
Telefon: (344) 215 40 40

Bu eser, Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinin bir kültür hizmetidir.

Sevgili Çocuklar,

Kahramanmaraş, binlerce yıllık tarihiyle nice medeniyetlere ev sahipliği yapmış, kültürü ve inancı ile Anadolu'nun en önemli şehirlerinden biridir. Bu topraklarda anlatılan Ashabıkehf kıssası, yalnızca bir tarihî olay değil; aynı zamanda iman, cesaret ve manevi değerlerin en güzel örneklerinden biridir.

Afşin'deki mağara, Kur'an-ı Kerim'de Kehf Sûresi'nde anlatılan o yiğit gençlerin hatırasını yaşatan mübarek bir mekândır. Onlar, zulme karşı direnmiş, hakikati savunmuş ve Allah'a güvenmişlerdir. Bu kıssa, siz değerli çocuklara, hayatınız boyunca doğruyu söylemenin, iyiliği seçmenin ve inancınıza bağlı kalmanın önemini hatırlatmaktadır.

Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi olarak, sizlerin bu kıssadan dersler çıkarmanızı, sevgiyle ve iyilikle dolu bir gelecek kurmanızı diliyoruz. Bu kitabı okurken, Ashabıkehf'in cesaretini ve Allah'a olan bağlılığını kendinize örnek almanızı temenni ediyorum.

Bu eserin hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür eder, siz sevgili çocuklara aydınlık bir gelecek ve başarılarla dolu bir hayat dilerim.

Fırat Görgel
Büyükşehir Belediye Başkanı

Ashabıkehf

(Mağara Arkadaşları)

Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Debernuş ve Şazenuş adlı gençler Kral Dakyanus'un sağ ve sol tarafında bulunan yardımcılarının çocuklarıdır.

Hikâyemiz, bu gençlerin ve gençlere sonradan katılacak olan Kefestatayuş isimli çobanın ve köpeği Kıtmir'in hikâyesidir.

Hız. İsa'dan sonra ilahi din Roma'da yayılmaya başladı. Düzmece tanrılara tapan Romalılar putperestliğin ortadan kalkmasından korktukları için tek Allah'a iman etmeyi yani hak dini yasakladılar.

Kral Dakyanus merhamet ve şefkatten yoksun, çok acımasız ve gaddar birisiydi. İsevîliğe inanan insanları hapse attırıyor, akla hayale gelmeyen işkenceler yaptırıyordu. Çarmıha gerdirdiklerini de birkaç gün meydanda bıraktırıyordu. Bunun sebebi de halkın tek tanrılı dine inanmasını engellemek ve onlara gözdağı vermektir.

Hız. İsa'nın havarilerinden Yuhanna İseviliği anlatmak ve yaymak için Filistin'den Efsus (Afşin) şehrine gelir.

Yuhanna, şehir kapısında bulunan putlara secde edilip içeri girildiğini görünce girmekten vazgeçer. Şehrin kuzeybatısındaki su kaynağının yanında bulunan hamama gider. Hamam sahibinin izniyle ücret karşılığı çalışmaya başlar.

Yuhanna, daha sonra, hamamda çalışırken buraya gelen gençlere İncil'i anlatarak onları Hristiyanlığa davet eder.

Yemliha'nın hamama sık sık gelmesi üzerine Yuhanna ile arasında iyi bir dostluk kurulur. Bu samimiyetten dolayı da Yuhanna, Yemliha ve arkadaşlarına tek tanrı inancını anlatır:

“Allah birdir. Yeri göğü yaratan odur. İyiliği emreden de, kötülüğü yasaklayan da odur.”

Hız. İsa şöyle buyurur: “Ey havarilerim, dünyada keyfî yaşayış, Allah'a isyana sebep olur. Yine ahiret sevgi ve kaygısı, dünyada keyfî yaşayış terketmekle mümkün olur. Şu dünyadaki hayat köprüsünü, Allah'ın koyduğu ahlâk esaslarına uymak suretiyle geçiriniz. İlâhî kanunlardan uzak, keyfî bir hayat yaşamayın. Bilin ki her hatanın başı, Allah'ın emirlerine uymamaktır.”

Bu gençler Yuhanna'nın tek Tanrı inancı hakkında anlattıklarından etkilendiler. Yuhanna'yı dinlemekten büyük zevk aldıkları için her hafta hamama gitmeye başladılar.

Yemliha, şehrin güneyinde bulunan dağın eteklerindeki bir mağaraya gidip gizli gizli ibadet edip dua ederdi:

“Allah’ım, hatalarımızı bağışla! Allah’ım, bana en doğru yolu göster. Allah’ım, zalimlerin zulmü her tarafı sarmış; bunların şerrinden kurtulmak için bize bir işaret gönder. Kuşkusuz senin gücün her şeye yeter. Yalnız sana boyun eğer, yalnız senden yardım dileriz. Sen koruyucuların en hayırlısıdır. Sana sığınıyorum.”

Kral Dakyanus’un komutanlarından biri Yemliha’nın sık sık şehri terk ettiğini görünce şüphelenip onu takip ettirdi.

Yemliha’yı takip eden asker bütün duayı duydu. Yemliha’nın tek tanrılı dine inandığını komutana haber vermek için kayaların üzerinden sıçrayarak atının üzerine atladı ve doludizgin sürdü. Dörtnala atını sürerken arkadan toz bulutu kalkıyordu.

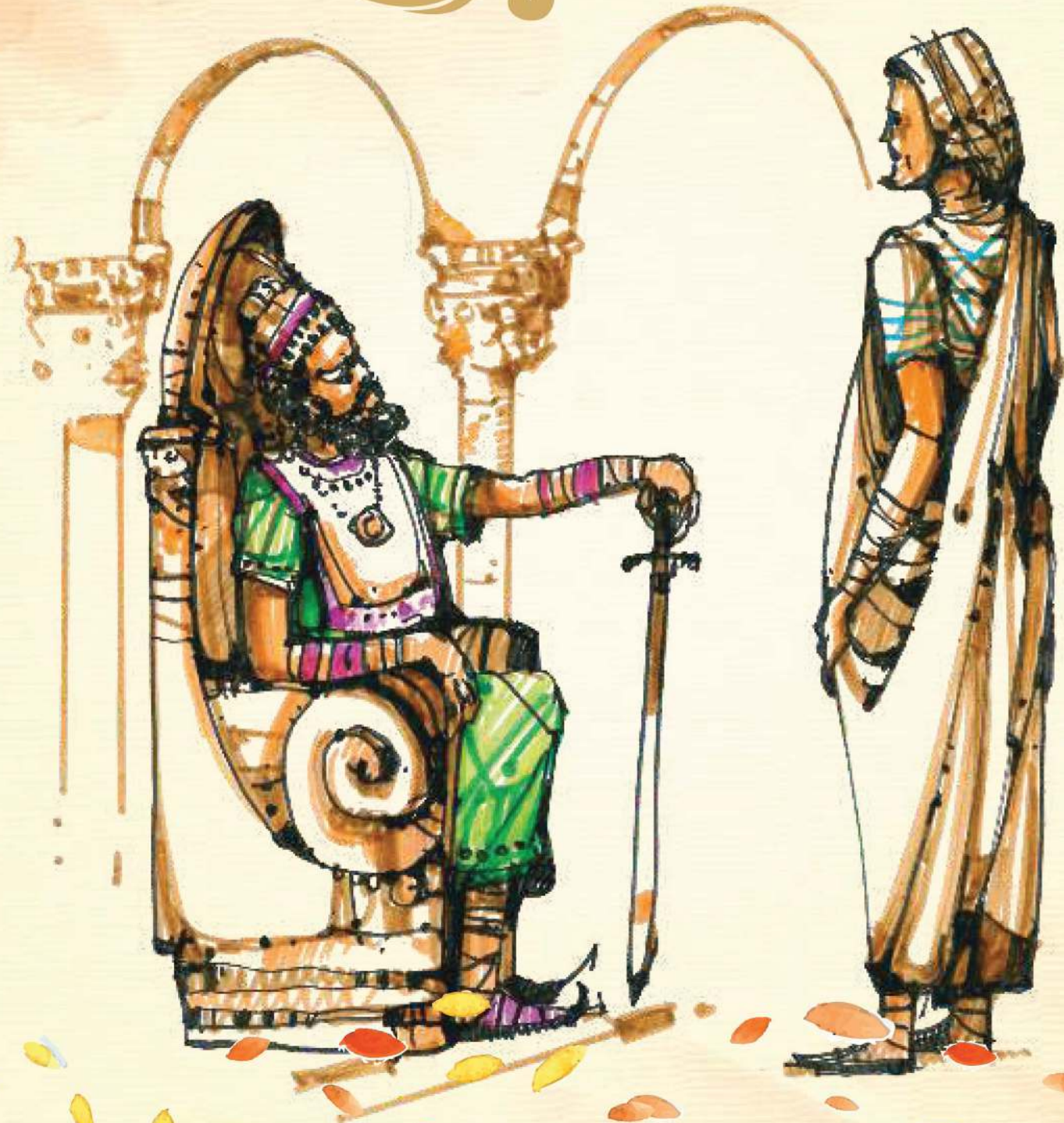

Asker soluk soluğa komutanının yanına vardı.

- Yemliha'yı, mağarada tek tanrıya ibadet ederken gördüm komutanım.
 - Hemen Kral Dakyanus'a haber vermeliyim, dedi komutan ve vakit kaybetmeden Kral Dakyanus'un huzuruna çıktı.
 - Büyük kralım! Size bir haber getirdim.
 - Neymiş bu haber komutan!
 - Yüce kralım, Yemliha sürekli şehri terk ediyordu. Ben de şüphelendim. Askerin birini peşine taktım. Yemliha tek tanrılı dine inanıyor. Peşine taktığım asker mağarada ibadet ederken yaptığı konuşmaların hepsini duymuş.
- Kral Dakyanus bu haberi duyar duymaz küplere bindi. Elindeki içki kadehini olanca gücüyle yere fırlattı.
- Onu hemen getirin yanıma!
 - Emredersiniz yüce Kralım.

Yemliha olanlardan habersizdi. Evinin önüne geldi. Tam evine gireceği sırada askerler onu yakaladı. “Ne oluyor?” demeden ellerini kollarını bağladılar. Yemliha olup bitene bir anlam veremeyerek askerlere sordu:

- Nereye götürüyorsunuz beni?

Askerlerden biri “Kral Dakyanus’un yanına.” cevabını verdi. Bunun üzerine Yemliha herhangi bir direnç göstermedi ve Kral Dakyanus’un huzuruna çıkarıldı.

Kral, öfkeyle ağzından salyalar saçarak bağırdı:

- Yemliha, senden hiç beklemezdim bunu?
- Neyi beklemezsiniz efendim?
- Tek tanrılı dine inanmanı! İnkâr mı edeceksin yoksa?
- Hayır, inkâr etmiyorum. Yalan söyleyemem. Ben tek tanrılı dine inanıyorum. Allah birdir. Hz. İsa onun elçisidir. Putlara tapmıyorum. Bizim Rabb’imiz göklerin ve yerin Rabb’idir. Ondan başkasına tanrı demeyiz. Hak geldi, batıl zail oldu, diyerek dik bir duruş sergiledi.

Kral Dakyanus Yemliha'nın bu sözleri karşısında daha da öfkелendi.

- İstişare ettiğim danışmanımın oğlusun. Elimde büyüdün. Benim soframda beslendin. En önce senin bana itaat etmen gerekmez mi? Madem putlarıma tapmıyorsun o zaman kalacağın yer zindandır. Yanındaki askerlerine dönerek:

- İnandığı dinden dönene kadar işkence edin. Putlarımızı inkâr etmenin ne olduğunu gösterin bu densize, dedi.

Askerler Yemliha'yı karanlık bir mahzene götürüp iki elini de çarmıha bağladı. Zindan görevlileri Yemliha'yı kırbaçlamaya başladılar. O ise her vuruşta "Allah!" diyordu.

Bir gün sabah Kral Dakyanus, askerlerinin önüne geçerek sefere çıktı. Mislina, Mekselina, Mernuş, Debernuş ve Şazenuş akşam gizlice bir araya geldiler.

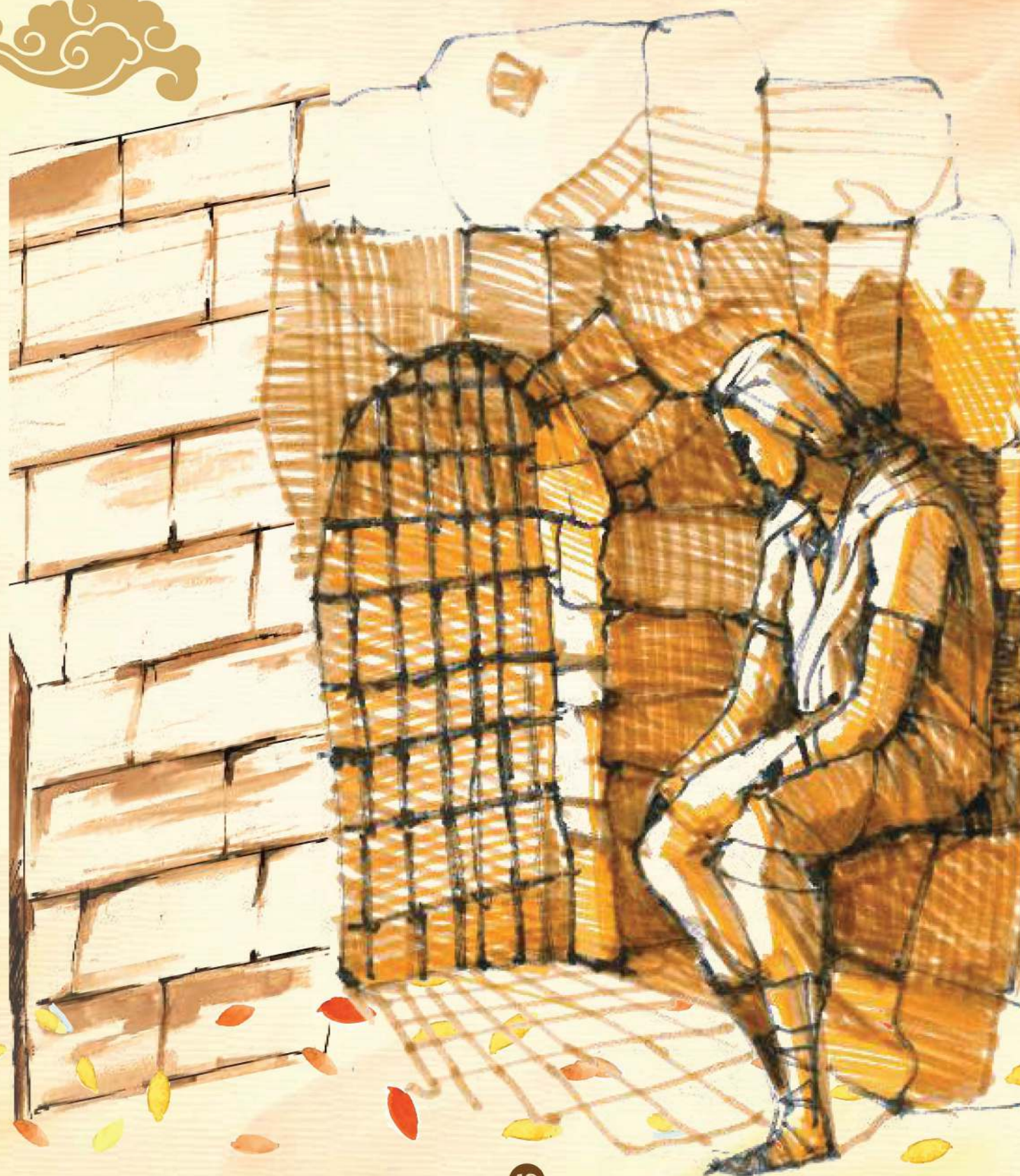
- Dakyanus seferden dönünce bizi de sorgulayacak ya da adamlarını peşimize takacaktır.

- Evet, bizden de şüphelenmiştir mutlaka.

- Ne yapalım o zaman?

- Tek çaremiz, Yemliha'yı kurtarıp sarayı hep birlikte terk etmek!

- O kadar askerin içinden nasıl kurtaracağız?

- Tanıdık bir asker var. Geçenlerde zindanda mahkûmlara yapılan işkencelere dayanamadığını ve kaçıp gitmek istediğini ama Dakyanus'tan korktuğu için buna cesaret edemediğini söylemişti. Durumu ona anlatırım. Yemliha'yı kurtarıp birlikte sarayı terk eder gideriz, derim. Bize yardımcı olacağını umuyorum.

- İnşallah.

- Yuhanna'ya da haber edelim. Yoksa Dakyanus'un hışmına o da uğrar.

- Evet, Dakyanus mutlaka komutanlarına ben seferden gelene kadar Yemliha'nın nasıl tek tanrılı dine inandığını, kimlerin buna vesile olduğunu araştırın, bulun demiştir.

Mekselina bir gece saraydan gizlice çıkıp Yuhanna'nın yanına vardı. "Kral Dakyanus, Yemliha'nın tek tanrılı dine inandığını öğrendi ve onu hapse attırdı. Onun sık ziyaret ettiği yerleri ve kişileri bulmaları için askerlerini görevlendirmiş olmalı. Bizlerden de şüphelenme ihtimalinden dolayı sarayı terk edeceğiz. Senin de peşine düşebilir." diyerek Yuhanna'yı uyardı. Bunun üzerine Yuhanna hamamdan ayrıldı. Kral Dakyanus'un seferden dönmesine az bir süre kala askerin yardımı ile Yemliha'yı hapisten kurtarıp hep birlikte saraydan kaçtılar.

Saraydan uzaklaştıktan sonra diğerlerinin birlikte gidelim ısrarlarına rağmen asker, yaşadıklarının yüküyle kendi yoluna gitmek istediğini belirtti ve onlardan ayrıldı.

Gök gürlüyor, şimşek çakıyor, yağmur olanca hızıyla yağıyordu. Uçuruma düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmalarına bile aldırış etmeden sarp kayaların üzerinden sıçraya sıçraya yol alıyorlardı. Irmağın azgın sularından karşıya geçerken boğulma tehlikesi geçirmelerine rağmen kutlu yolculuklarına devam ettiler.

Bir kaya kovuğuna sığındılar. Ateş yaktılar. Üzerlerindeki ıslanan elbiselerini kuruttular.

Birkaç saat dinlendikten sonra tekrar yola koyuldular. Dağın tepesinden vadiye doğru inmeye başladılar. Az ileride bir kulübe gördüler.

- Bacadan duman çıktığına göre oturan birisi vardır mutlaka.
- Görünmeden geçip gidelim. Dakyanus'un adamı olabilir.
- Birkaç parça ekmek isteyelim.
- Evet, yol boyunca ihtiyacımız olacak.

Kulübeye doğru hareketlendiler. Etrafı çitlerle çevrili ağılın içinde yüzlerce koyun vardı. Dışarıda bir köpek kesik kesik havlıyordu. Köpeğin haulamasına kulübenin içinden bir adam çıktı. Adama selam verdikten sonra şöyle seslendiler:

- Kusura bakmayın, rahatsız ettik.
- Birkaç parça ekmek isteyecektik.
- Elbette, içeri buyurun, soframız açık. Karnınızı da doyurursunuz.

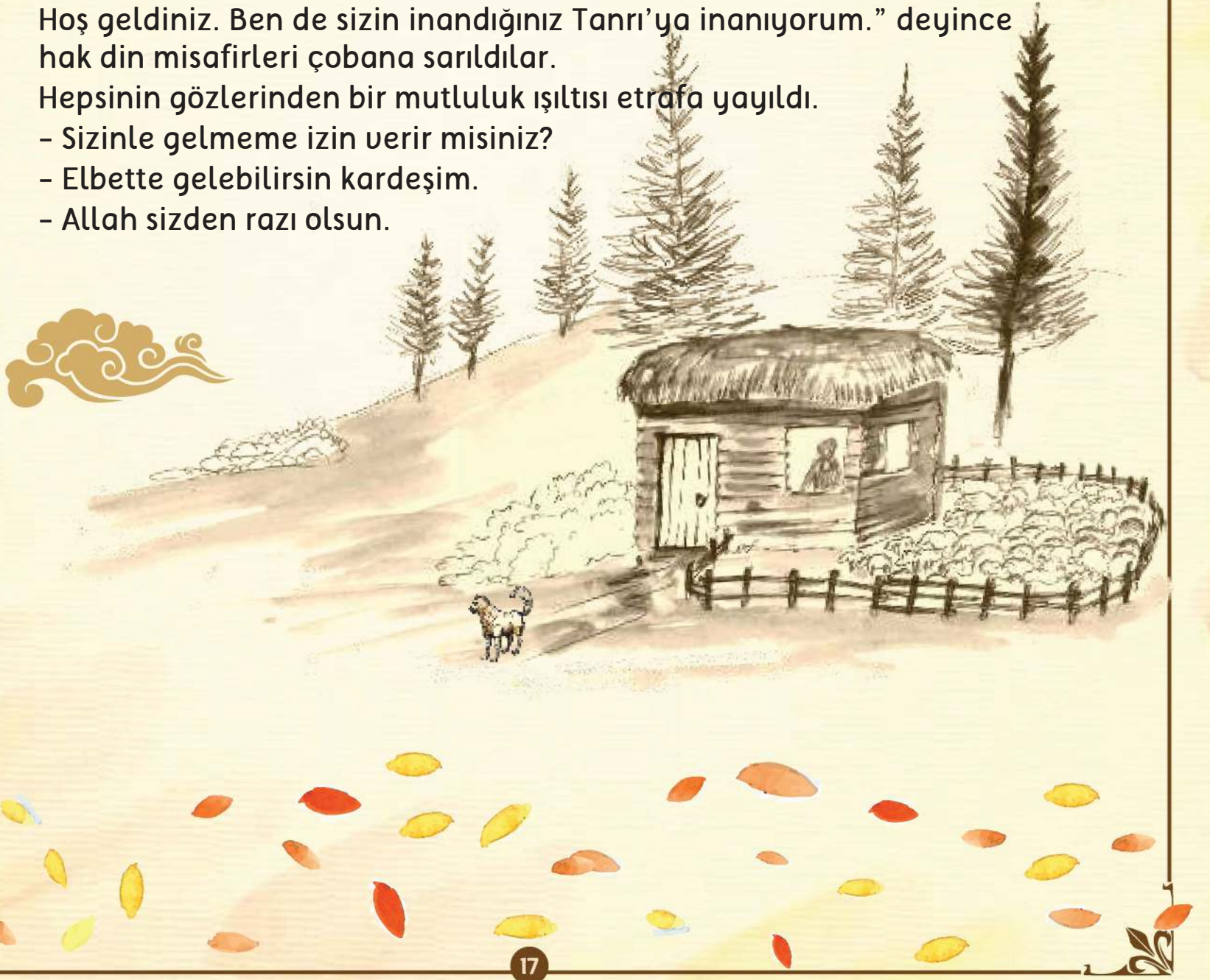
Hep birlikte kulübeye girdiler ama çobanın Dakyanus'un adamı olmasından çekiniyorlardı. Yemeklerini yediler.

Çoban sordu: "Nereden gelip nereye gidersiniz?"

Olup bitenleri anlattılar. Çoban onları dinledikten sonra: "Sizler dünya saltanatını elinizin tersiyle ittiniz. Mevkileri makamları bıraktınız. Bir eliniz yağda, bir eliniz balda iken aç hâlde buraya kadar geldiniz. Hoş geldiniz. Ben de sizin inandığınız Tanrı'ya inanıyorum." deyince hak din misafirleri çobana sarıldılar.

Hepsinin gözlerinden bir mutluluk ışıltısı etrafa yayıldı.

- Sizinle gelmeme izin verir misiniz?
- Elbette gelebilirsin kardeşim.
- Allah sizden razı olsun.

Çoban Kefestatayuş: “Allah’ım, Dakyanus’un askerleri buraya kadar gelecekler. Koyunlarıma sahip olmasınlar. Onları taş et ama onlara teslim etme!” diyerek dua etti. Allah onun duasını kabul etti ve koyunların hepsi taş olduktan sonra yola koyuldular.

Çobanın Kıtmir adındaki köpeği de arkalarındaydı, havladığı zaman yerlerini askerlere belli eder diye gelmesini istemediler. Yanlarından koudular ama gitmedi. En sonunda Kıtmir Allah tarafından dile geldi: “Ben de sizin gibi Allah’a inanıyorum. Beni de yanınızda götürün. Geceleri nöbet tutar, sizleri korurum.” dedi. Oradakiler şaşkındılar. Köpeğin konuşması bir mucizeydi. Yedi arkadaşın peşine Kıtmir de takıldı.

Yağan yağmurdan bütün bedenleri ıslanmıştı. Her adım attıklarında ayakları çamura batıyor, çıkarırken bayağı zorlanıyorlardı. Yüксеğe çıktıkça rüzgârın daha sert estiğini fark ettiler.

Mekselina: “Gücümüz tükenmek üzere. En iyisi bir yer bulup saklanalım.” dedi.

Kefestatayuş: “Az ileride bir mağara var, oraya saklanabiliriz ama bizi bulurlarsa kaçamayız. Çünkü tek girişi var.” diye cevap verdi.

Yemliha da: “Başka çaremiz yok. Zaten yakalarlarsa öldürecekler. Hiç olmazsa kurtulmak için bir şansımız olur.” dedi.

Kısa bir sürenin ardından mağaranın önüne varıp içeriye girdiler.

Bir müddet sonra Kral Dakyanus’un adamları mağaranın önüne geldi.

- İşte ayak izleri, bu mağaraya saklandıklarını gösteriyor.
- İçeri girip öldürelim.
- Hayır, götürüp halkın önünde çarmıha gerelim. Kralımıza karşı gelmek ve saraydan kaçmak neymiş ibretle izlesin insanlar.
- Tamam.

Dakyanus'un askerleri mağaraya girmek istediler ama bir şeyler onları engelledi. Korktular. Geri çekilmek zorunda kaldılar.

Komutan yanına iki asker çağırdı: "Kralımıza haber edin. Onları mağaraya kıştırdığımızı ve emirlerini beklediğimizi söyleyin. İçeri giremediğimizi sakın söylemeyin."

-Emredersin komutanım.

Kral Dakyanus seferden dönmüş, gençlerin hapisten ve saraydan kaçtıklarını duyunca küplere binmişti.

-Nasıl kaçarlardı? O asiler surlarımızı nasıl aşıp giderler? Askerler neredeydi? Komutanlar!

Herkes korkudan titriyordu.

Bu sırada iki asker Kral Dakyanus'tan izin alarak onun huzuruna çıktı ve her şeyi anlattı.

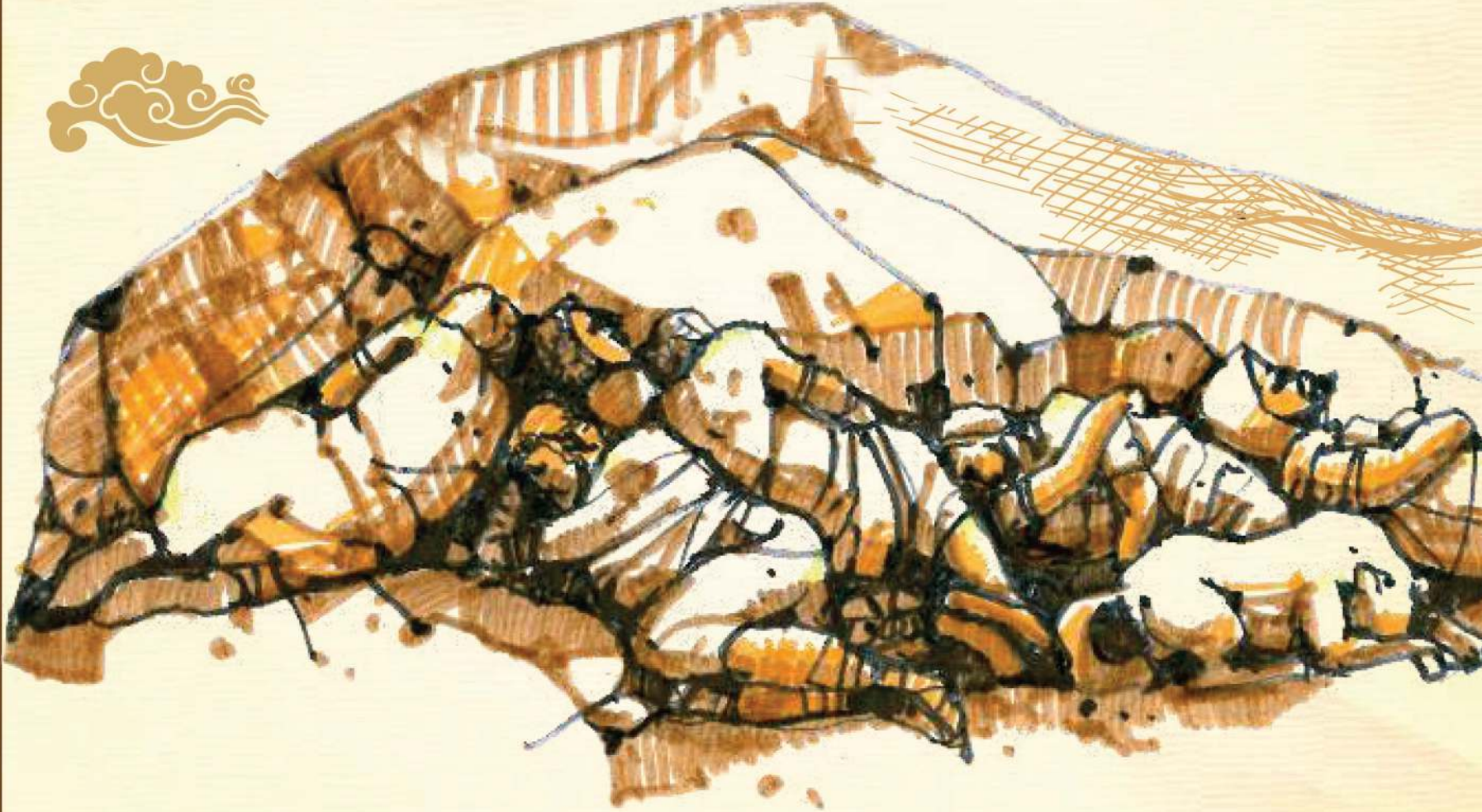
Kral Dakyanus biraz düşündükten sonra kendisinin de mağaraya gideceğini söyledi. Askerleri ile birlikte mağaranın önüne vardı.

Kral Dakyanus askerlerine emir vererek gençleri yakalamalarını istedi. Mağaraya giren askerler korkudan titreyerek çıkıyor ya da bir rüzgâr onları dışarı fırlatıyordu.

Kehf suresinin 18. ayetinde; “Uykuda oldukları halde sen onları uyanık sanırdın. Onları sağa sola çeviriyorduk. Köpekleri de mağaranın girişinde ön ayaklarını uzatmış yatmaktaydı. Eğer o insanları görseydin dönüp kaçırdın ve gördüklerin yüzünden içini korku kaplardı.”

Kral Dakyanus ne kadar uğraşırsa uğraşsın, elinden bir şey gelmiyordu. Askerleri mağaranın içine giremiyordu. Kral Dakyanus'un bir mağaraya girmekten aciz olduğunu bütün dehşetiyle gören yakınlarından biri, askerlerin karşısında da rezil olacağını anladığında: "Ulu kralım, bizim gayemiz onları öldürmek değil mi?" diye sordu. O da: "Evet!" dedi.

-Öyleyse biz de mağaranın önüne duvar örelim ve etrafını da kayalarla çevirelim. Bu asileri içeriye hapsedelim. Açlık ve havasızlıktan ölsünler. Onlar için bundan daha büyük ceza mı olur?"

Bu fikri Kral Dakyanus beğendi.

Adamlarına dönerek: "Mağaranın kapısını kalın bir duvar ile örün. Duvarın önüne de büyük kayalar yerleştirin. Açlıktan ve havasızlıktan içeride gebersinler. Sığındıkları mağara onların mezarları olsun. Benim zulmümden kimsenin kaçamayacağını dünya âlem bilsin." diyerek haykırdı.

Kral Dakyanus'un adamları mağaranın önüne kalın bir duvar ördü. Sonra da büyük kayaları duvarın önüne bıraktılar.

-Putlarıma tapmayanların sonu budur.

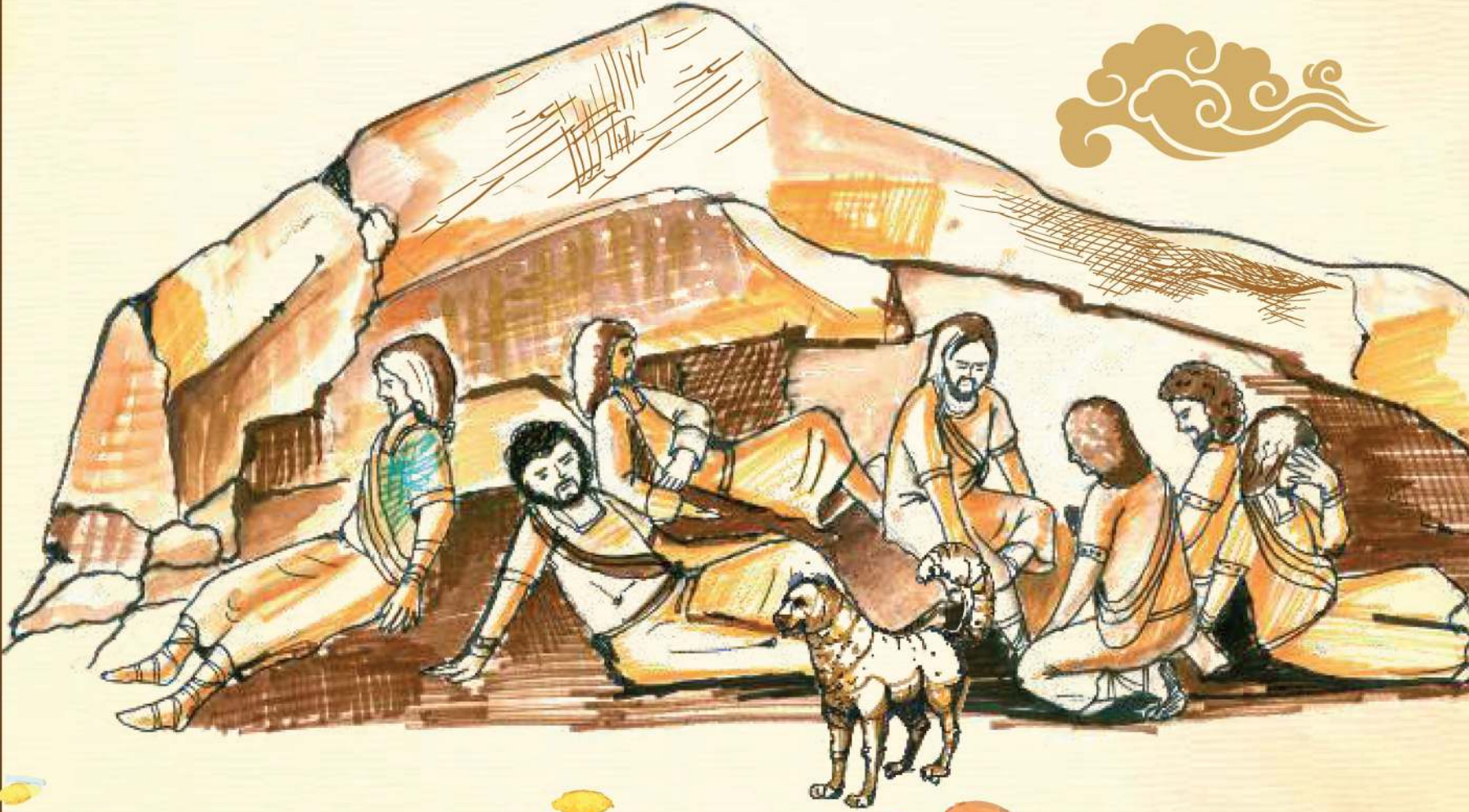
-Yaşasın kralımız!

Kral Dakyanus ve adamları mağaranın önünden ayrıldılar.

Onlar ise orada uykuya daldılar.

Kur'ân-ı Kerîm'de Kehf suresinin 9. ve 26. ayetlerinde bu olay geçmektedir. 25. ayetinde: "Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldılar. Buna dokuz daha eklediler." 26. ayetinde: "De ki: Kaldıkları süreyi Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gaybını bilmek ona aittir. O ne güzel görür, O ne güzel işitir! Onların, ondan başka hiçbir dostu da yoktur. O hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez."

O mübarekler uykularından uyandılar. Şaşkındılar. Birbirlerine bakıyorlardı ama bu hallerine bir anlam veremiyorlardı.

- Ah! Sırtım ne kadar ağrıyor.
- Yerimden doğrulamıyorum.
- Ne oldu bize böyle?
- Ne kadar uyuduk ki bu hale geldik?
- Ya bir gün ya da günün belirli bir zamanı kadar...
- Dışarıya bakın. Kapalı olan mağaranın ağzı açılmış!
- Buralar ne kadar değişmiş!
- Bir terslik var bu işte.
- Bunları fark etmememiz mümkün mü?
- İlginç bir şeyler olmuş ama ne?
- Allah'ım sen her şeye kadirsin.

Ekmek torbalarının olmadığını ancak acıktıklarını hissettiklerinde fark ettiler.

- Ekmek torbamız da yok.
- Aklımı yitireceğim, bütün bu olup bitenler karşısında.
- Birimiz şehirden ekmek alıp gelmeli.
- Ben alır, gelirim.

Yemliha, ekmek almak için yola koyuldu. Şehre yaklaştıkça şaşkınlığı artıyordu. Yolun etrafı ağaçlarla çevrilmişti.

- Bu ağaçlar yoktu burada. Allah, Allah! Nasıl olur bu?

Biraz sonra şehir tam karşısındaydı.

- Aman Allah'ım! Burası şehrin girişi mi? Yoo, başka bir yer! Neler olmuş buralara böyle? Şehrin girişindeki putlar nerede?

Yemliha tedirgin gezmeye başladı şehirde.

- Askerler beni görürse kesin yakalarlar, çok dikkatli olmalıyım. Hayret! Etrafta hiç tanıdık kimse de yok.

Yemliha gördüklerine inanamıyordu.

- Olacak iş değil. İnsanlar tek tanrılı dine inanıyorlar. Bu nasıl bir iş? Hayal mi görüyorum ne? Aklımı mı kaybediyorum yoksa? Bütün bu olup bitenler nedir Allah'ım?

Yemliha bütün bunlara akıl erdiremiyordu. Ekmek fırını aradı. Ekmek alıp bir an önce arkadaşlarının yanına gitmek istiyordu. Bir fırın buldu ve içeri girdi. Ekmek aldı. Fırıncıya sikkeyi uzattı. Fırıncı, Yemliha'nın verdiği sikkeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

- Bu sikkelerden sen de çok mu?
- Ne demek istediğinizi anlamadım?
- Bak yabancı, hangi şehirden olduğunu bilmiyorum. Beni aldatmaya kalkışma!
- Aldatmak mı? Niçin aldatacağım ki sizi?
- Bu sikkeyi nerede ve ne zaman buldun?
- Bu benim param. Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.

Yemliha fırından dışarı çıktı. Fırıncı da koşarak peşine takıldı.

- Bak yabancı, bulduğun hazineyi paylaşalım. Yoksa askerlere teslim ederim seni.
- Siz aklınızı mı kaçırdınız?

Fırıncı, Yemliha'nın hazine bulduğunu kalabalığın içinde haykırdı. Herkes onlara bakıyordu. Kalabalık çoğaldı. Askerler geldi.

Askerler, Yemliha'yı Kral Teodus'un huzuruna çıkardılar. Yemliha ise onun kral olduğunu bilmiyordu. Şaşkınlık içindeydi.

- Bu parayı nerede buldun, söyle bakalım?
- Herhangi bir yerde bulmuş değilim.

Kral Teodus bir tarihçi getirtip sikkeyi incelettirdi.

- Bu sikke üç yüz yıl öncesine ait kralım!
- Üç yüz yıl mı?
- Evet.

Yemliha'nın şaşkınlığı kat kat arttı.

- Siz kral mısınız?
- Evet, Kral Teodus'um ben.
- Kral Dakyanus'a ne oldu?
- Dakyanus öleli asırlar oldu. Siz nerelisiniz?
- Dün herkes puta tapıyordu. Bugün herkes İsevîlik dinine inanıyor. Dakyanus'un putları şehrin girişindeydi. Bugün hiçbirisi yok. Ey Allah'ım, ben senin aciz bir kulunum. Bu olup bitenden hiçbir şey anlamıyorum. Bana anlama gücü ver. Yardımlarını esirgeme.

Yemliha başından geçenleri anlattı.

Kral Teodus Yemliha'nın anlattıklarının doğruluğuna inandı ve ona kısaca durumu izah etti.

- Sizin hikâyeniz günümüze kadar ulaştı Yemliha kardeşim. Sizlere meukiler makamlar verelim. Eulendirelim. Hayata kaldığınız yerden devam edin.
- Bizler eğer dünyevi zevklere düşkün olsaydık; ailemizi, çevremizi, rütbe ve makamımızı kısacası dünyeviliği terk edip de bir çıplak mağaraya sığınmazdık.
- O zaman arkadaşlarınızın yanına gidelim Yemliha kardeşim.
- Tamam.

Yemliha, Kral Teodus ve yanındakiler mağaraya gittiler. Mağaraya vardıklarında Yemliha: “Durumu arkadaşlara anlatmalıyım.” dedi, Kral Teodus’a. O da: “Tamam!” dedi. Yemliha mağaraya girdi.

- Dışarıdakiler kim?
- Dakyanus’un askerlerine yakalanırsın diye çok korktuk.
- Yemliha, yüzün sapsarı, ne oldu?
- Bilmediğimiz bir şey mi var?
- Arkadaşlar, oturun hepsini anlatacağım.

Yemliha olup biteni arkadaşlarına kısaca anlattı.

- Bu nasıl bir iş?
- Allah’ın takdiri. O her şeye kâdirdir. “Ol.” demesi yeter. Öldükten sonra dirilmenin canlı bir kanıtıyız.

Hepsi Allah'a secde ettiler. "Allah'ım, bizi huzuruna al!" diye dua ettiler. Allah onların duasını kabul eyledi.

Kral Teodus ve askerleri uzun süre bekledi. Mağaradan çıkan kimse olmayınca içeriye girmeye karar verdiler. Mağaraya girdiler ama hiç kimse yoktu.

"Mağara arkadaşları" Yaradan'ın huzurundaydı.

